

ART 419 : FAMILIESTICHTINGEN

De V Geslachten van Hoegaarden hebben tijdens hun bestaan meerdere grote en blijvende familiestichtingen in het leven geroepen, zowel ten voordele van hun nageslacht als voor de inwoners van hun geliefd dorp. Door al deze stichtingen, die heden nog bestaan, brachten zij naam en faam over hun geslacht, die tot ver buiten de grenzen van hun gemeente bekend geraakten.

Geïnspireerd door familietradities

De bijzonderste stichting was wel de Confrerie der V Geslachten zelf (zie Familieschoon blz. 849), opgericht in 1741. Zij sproot uit de oude Hoegaardse Vroedschap (zie FS blz. 843), die op zichzelf een soort van stichting uitmaakte en gaf aanleiding tot de geboorte van de vijf familiegidlen (zie FS blz. 850). De Confrerie bestaat nu reeds 233 jaar en berust op stevige en sterk ingeankerde tradities.

Het onderwijs ten goede

De eigenlijke reden van ontstaan der Confrerie was de stichting van Deken Hendrik Peeters, die bij zijn testament van 1739 een studiebeursfundatie instelde (zie FS blz. 131). Zij was de bekroning van de Hoegaardse Vroedschap en de onvergangeschakel naar de machtige familiecorporatie der V Geslachten, die de bescherming en uitvoering van de stichting H. Peeters op zich namen. De ingangstelling van deze fundatie is even oud als de Confrerie zelf.

In 1912 volgde Emile Peeters (afstammeling uit de Zwarte Marel) het voorbeeld van zijn bloedverwant en maakte bij zijn testament van 1912 een rijkbedeelde studiebeursstichting vlot, die het volgend jaar reeds in uitvoering werd gebracht. (zie FS blz. 956)

Uit weldadigheid gedreven

De stichting Vandertaelen - Van Nerum (Rusthuis van Hoegaarden) dateert van in 1874. Toen maakte Elisabeth Van Nerum, weduwe van Constant Vandertaelen en stammend uit de Gulden Lelie, bij testament haar huis en goederen aan de gemeente, om er een "HOSPICE" in te richten voor zieken en ouderen van dagen. (Zie FS blz. 422). Maar niettegenstaande zij in 1883 overleed, kreeg de stichting pas in 1953 haar juiste bestemming.

Met culturele doeleinden

In 1965 ontstond de stichting Julien Van Nerum (afstamming uit de Leliegilde). Zij was de uiting van de wens en laatste wilsbeschikkingen van de stichter om aan Hoegaarden een Museum te schenken en waar tevens het stamlokaal der V Geslachten kon ondergebracht worden. (Zie Recht Vooruit art. 96) Sedert zijn ontstaan heeft het Nieuwhuys - Museum van Hoegaarden, in het ganse land reeds voldoende bekendheid verworven, zodat over deze stichting alle verder commentaar overbodig blijkt. Zij is de weergave van de strikte neutraliteit, het wilskrachtig doordrijvingsvermogen en de onbaatzuchtige werking van de Zilveren tak uit de Gulden Lelie.

Het Wezenhuis; Een jammerlijke mislukking

Een andere stichting om deze van Vandertaalen - Van Nerum te evenaren, werd ingesteld bij testament van 1882 door Alexandre Nijs (nakomeling uit de Leliegilde, en kleinkoos van Elisabeth Van Nerum). Hij maakte zijn huis en goederen over aan Hoegaarden om er een Wezenhuis op te richten. Tot heden werd over deze familiestichting der V Geslachten nog nooit gesproken, dan terloops in FS blz. 1020, maar nu willen wij het oorspronkelijk testament kenbaar maken, dat luidt als volgt :

Ik ondergeteekende Alexander Nijs - Michiels, grondeygenaer te hougarden, verlangende in mijne gemeente van hougarden een borgelijk-weezenhuys op te rigten, voor de mindere kinderen, in hougarden geboren, en aldaer woonagtig; van behoefte ouders weessijnde, om tot eenentwintig jaeren volkomen opgevoed te worden, in der vorige. Dat zulken weezen aldaer eene zedelijke opvoeding en behoorlijk onderwijs zouden bekomen en om tot stiel en ambacht te bereyken; te dienen eynde geeft en legateer ik testateur, aen de gemeente van hougarden mijn huys met alle der zelven gebouwen en aanhoorigeheden, zoo hof, blok en andere aenhecht, gestaen en gelegen te hougarden, aldaer gekadaastreerd sectie B nos 267 - 269 - 270 - 271 - 272 - 273 voor eene groote van eenen hectaer drij en viertig aren zestig centiaren, onder expresselijken voorwaarden dat het gemeente bestuer die erven zal moeten doen verkeerren tot bestemming van een borgelijk wiezenhuys, onder benoeming van orphélinat Alexander Nijs = Michiels, met jaertal mijns overledene welkers opschrift boven de ingaegspoort, met steen, zal worden geplaeft om geplaeft te blijven.

Ten eynde de eerste bestaenmiddelen dier stigting te verzekeren, geef en legatee ik testateur, aan de gemente van hougarden, eene som van hondert duyzend franken, welke haer binnen het jaer mijns overleden zal moeten betaalt worden en om de getrouwe uytvoering des bestuer dier stigting op best te volbrengen, zal het gemente bestuer van hougarden verplicht zijn, zoo haest de goedkeuring dezer eene administratieve commissie, in gevolge de wet, te doen benoemen, welke commissie alle noodige en wettelijke maetregelen zal nemen, om de uytvoering dezer regtvaardig te doen volbrengen, te weten eene zedelijke opvoeding en een volledig lager onderwijs aan de wiesekinderen der behoeftigen ouders der gemente hougarden te bezorgen.

Wanneer eenentwintig jaeren berijkt te hebben, zal ieder uytgaende wies, op tittel van uytstek vijftwintig franken van het bestuer moeten ontvangen.

Tot laefenis mijner ziel en der gene van mijne overledene vrouw Eufernie Michiels, verzoek ik testateur, dat er in de kerk van hougarden, voor ieder van ons, ewig duerend, om tien hueren s'morgens, een jaergetijde gedaen word en dat de wiezen bij ieder aanwezig zouden zijn, alles onder de zorg en tot laste van het gestigt.

Voor mijnen executeur testamentair noem ik d'heer Eugene Swinnen, notaris te Thienen; ten dieneynde geef ik hem de saisine mijner goederen gedurende jaer en dag, en voor belooning zal hem betaalt worden eene som vijf tien hondert franken boven zijne verschotting.

Alle voormelde legaten moeten vrij en vranc van rechten binnen het jaer, afgelevert worden.

Dit is mijnen uystersten wil, welken ik eygenhandig hebt geschreven en onderteekend, te hougarden, den 21 april 1882.

Geteekend

Alexander Nijs

Tot hier het testament.

In 1883 overleed de stichter en dadelijk werden de nodige schikkingen getroffen om tot de uitvoering van het testament over te gaan.

Het wezenhuis werd opgericht en tot eerste Directeur werd Edouard Van Nerum (afstammeling uit de Zilveren tak der Gulden Lelie) benoemd. De wezen van Hoegaarden, geboren uit behoeftige ouders kregen er een zedelijke opvoeding en de lessen van het toenmalige lager onderwijs. Zij werden zelfs in de muziek onderwezen en bij stiel- en ambachtslui in leer geplaatst.

zoals het testament voorschreef. Helaas in 1908 verliet Edouard Van Nerum zijn geboortedorp en de mooie stichting stierf langzaam uit; zonder nog ooit zijn testamentaire bestemming terug te krijgen. Tijdens de eerste wereldoorlog diende het als bevoorradingscentrum van de gemeente.

Wat is er geworden van de uiterste wil van de stichter, die uitdrukkelijk het onderwijzend karakter van de erfenis in zijn testament heeft beschreven en uitsluitend te dien einde zijn huis en goederen aan de gemeente schonk.

We willen hier zelf niet verder spreken over de eeuwigdurende jaargetijden, tot "lafenis der ziel" van de stichter zoals hij zelf had verzocht, noch over de betekenis van de plaat die hij boven de ingangspoort met steen wilde zien aanbrengen "Orphelinat Alexander Nijs - Michiels 1883"

Besluit

=====

De Confrerie der V Geslachten heeft bij officiële akte, de morele bescherming over de studiebeurzenstichtingen, het Rusthuis van Hoegaarden en het Nieuwhuys - Museum, op zich genomen. Alleen het Wezenhuis is hun ontgaan, omdat het nooit zijn bestemming of soortgelijke van "openbaar nut" of "weldadigheid" heeft teruggevonden.

ART. 420 : LISTES GENEALOGIQUES DES V LIGNAGES.

Pour que chaque ayant-droit puisse retrouver sa place dans l'arbre généalogique des V Lignages de Hougaerde et également pour éviter toutes fausses filiations, nous publions ci-après, par lignage et par génération, les listes des descendants directs, tel qu'elles sont dans notre possession.

Ces listes sont incomplètes (noms et dates) et contiennent vraisemblablement des erreurs. Nous vous prions de bien vouloir nous les communiquer et de compléter si possible les descendances manquantes jusqu'à nos jours.

Nous vous remercions vivement pour cette aide précieuse. Les Lignages Servais Sweerts (Merle Noir), Hubert Sweerts (Tréf le Vert), Charles Van Nerum (Lys d'Or) et Henri Hoebancx (Glaive d'Argent) ont parus dans nos numéros précédents.

E. Lignage de Henri S T R U Y S (dit L'Autruche d'Argent)

Le fondateur et le chef du Conseil de famille de ce lignage était :

Henri Struys ° 1710 + 1788. Brasseur et Président des Echevins dans la Vieille Régence de Hougærde.

Il x Elisabeth Sweerts °1711 + 1752 (fille de l'Echevin Servais Sweerts, dit le Vieux, et de Cathérine Peeters)
Elle lui donna 8 enfants; tous ° à Hougærde.

I. 1° Génération

=====

1. Anne Cathérine °1736 x 1762 avec Jean François Vander-
molen (°1722 fils du Brasseur Bernard
Vandermolen et de Barbe Thérèse Windelinx)
2. Henri °1738 *reunited with Sweerts to Hougærde (Lundy Houlber) 24 + 181-1871*
3. Servais °1740 Probablement + avant 1752
4. Elisabeth °1743
5. Barbe °1745 x 1772 avec Henri Balthazar Hendrickx
6. Jeanne Marie °1747
7. Marie Thérèse °1749
8. Servais °1752 + 1779

II. 2° Génération

=====

- Enfants de Jean François Vandermolen x Anne Cathérine Struys

1. Henri °1763
2. François °1764 x 1786 avec Elisabeth Parenghe °1765 à Marche
3. Barbe °1766
4. Marie Thérèse °1768
5. Marie Françoise °1769. Probablement partie pour Tirlemont
6. Barbe °1771 idem
7. Marie Lucie °1772
8. Anne Cathérine °1774

- Enfants de Henri Balthazar Hendrickx x Barbe Struys (I/5)

page suivante

9. Jean Probablement parti pour Anvers

10. Pierre Casimir

11. Anne x avec Henri Vandermolen

III. 3e Génération

Enfants de François Vandermolen x Elisabeth Pareng (II/2)

1. Marie Cathérine °1787

2. Pierre Joseph °1788

3. Anne °1790

4. Lambert °1791

5. Henri °1794

N.B. La descendance STRUYS est loin d'être complète.
C'est parce que ce Lignage s'est affaiblit lui même
très tôt sans tenir contact avec la Confrérie.
Nous serions très reconnaissant à tous ceux, qui
pourions nous aider à compléter cette liste.

=0=0=0=0=0=0=
=0=0=0=0=0=

++

GENEALOGIE UIT DE GULDEN LELIE

" VAN NERUM GESLACHT. "

Art. 421 : Stb. VII/6 : Elise VAN NERUM x Henri Willems

1 Geboorte

Marie Elise Van Nerum werd geboren te Hoegaarden in de Kleine Molen op 11 aug 1888, als dochter van François Van Nerum (32 j oud) en Mathilde Davidts (31 j).
Zie Familieschoon art. 316.

Haar doopheffers waren : Edmond Debroeck (oom) zie FS art 318
Sidonie Heps

2 Naar Bomal

In 1916 tijdens de eerste wereldoorlog ging zij naar Bomal wonen bij haar kleinkozijn Pastoor Victor Henri PUTZEYS (°1857 +1935) die er in 1891 tot Pastoor was benoemd. Hij was de zoon van Louis Nepomucène Putzeys en Anne Cath. Davidts (zuster van Bernard Davidts, de grootvader van Elise Van Nerum).

Rond 1920 keerde zij naar Hoegaarden weer.

3 Huwelijk

Op 6 februari 1929 trad Elise Van Nerum te Hoegaarden in het huwelijk met Henri Willems °Hoegaarden 30/12/1900, zoon van Leander Willems (°Neerlinter 1863 + Hoegaarden 1925) en van Leonie Virginie Vandermolen.
Zij was 40 j oud toen zij trouwde en 12 j ouder dan haar man.

Bij hun huwelijk traden als getuigen op :

- Henri Vandermolen (zijn peter)
- Arthur Van Nerum (haar oom) zie FS art. 317.

Henri Willems was de broeder van :

- Joseph : orgelist en muzikant
x met Ketty ... van Duitse nationaliteit
wonende te Lanaken
- Maria : x Albert Hendrickx, landbouwer in de Dotremontstraat
te Hoegaarden.
- Raymond : x Leonie Adams
Weren landbouwers in de Walenstraat te Hoegaarden
- Jeanne : bleef ongehuwd
- Clemence : x Charles Malcorps, beroepsmilitair
Wonend in Klein Overlaar.
- Juliette : stierf jong.

4 Hun leven

Het echtpaar Willems x Van Nerum vestigde zich te Hoegaarden in de Gasthuisstraat 7, herenhuis door Pastoor Putzeys aan zijn kleinnicht Elise Van Nerum geschonken. Eerst had hij er een Rusthuis willen van maken maar kwam op zijn beslissing terug

In dat huis hebben de voorouders van Elise Van Nerum gewoond, namelijk Renier Vandermolen (°1648 +1720) en Françoise Petri (°1654 +1720) en ook een tijdje haar overgrootouders Jan Baptist Van Nerum (°1782 +1832) en Albertine Dumont (°1787 + 1867).

Henri Willems was koster van de St. Gorganiuskerk te Hoegaarden en behoorde tot de Kerkfabriek. Op 30 okt 1937 werd hij tot katholiek Raadslid verkozen en zette in de gemeenteraad tot 1940 onder het burgemeesterschap van Michel Girouille. Hij maakte ook enkele jaren deel uit van het Armenbestuur.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd hij gedurende 7 maanden als autovoerder naar Duitsland gedeporteerd. Bij de heroprichting van de Gulden Lelie sloten Henri Willems en Elise Van Nerum zich dadelijk aan en bleven trouw hun lidmaatschap eerbiedigen.

5 Overlijden

Henri Willems stierf te Tienen in de Kliniek van het H. Hart op 11 dec 1971, in de ouderdom van 71 jaar. Hij werd op 15 dec te Hoegaarden begraven.

4 Hun leven

Het echtpaar Willems x Van Nerum vestigde zich te Hoegaarden in de Gasthuisstraat 7, herenhuis door Pastoor Putzeys aan zijn kleinnicht Elise Van Nerum geschonken. Eerst had hij er een Rusthuis willen van maken maar kwam op zijn beslissing terug.

In dat huis hebben de voorouders van Elise Van Nerum gewoond, namelijk Renier Vandermolen (°1648 +1720) en Françoise Petri (°1654 +1720) en ook een tijdje haar overgrootouders Jan Baptist Van Nerum (°1782 +1832) en Albertine Dumont (°1787 + 1867).

Henri Willems was koster van de St. Gorganiuskerk te Hoegaarden en behoorde tot de Kerkfabriek. Op 30 okt 1937 werd hij tot katholiek Raadslid verkozen en zette in de gemeenteraad tot 1940 onder het burgemeesterschap van Michel Girouille. Hij maakte ook enkele jaren deel uit van het Armenbestuur.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd hij gedurende 7 maanden als autovoerder naar Duitsland gedeporteerd. Bij de heroprichting van de Gulden Lelie sloten Henri Willems en Elise Van Nerum zich dadelijk aan en bleven trouw hun lidmaatschap eerbiedigen.

5 Overlijden

Henri Willems stierf te Tienen in de Kliniek van het H. Hart op 11 dec 1971, in de ouderdom van 71 jaar. Hij werd op 15 dec te Hoegaarden begraven.

ART 422 :

LOI HERALDIQUE

1. Des armoiries sont des signes symboliques et héréditaires d'un lignage, d'une famille ou d'une communauté. Par le fait qu'ils sont identifiés par leur blason, la possession de celui-ci devient un droit, qui est soumis aux lois juridiques.

2. Quiconque descend en ligne masculine d'un ancêtre porteur d'armoirie, a le droit de porter le même blason. Ceci est également valable pour les femmes, mais pas pour leurs descendants, de même si la ligne masculine est éteinte.

3. L'armoirie ne se transmet pas aux adoptés, sauf en cas d'adaptation "légale". Comme les bâtards ils cassent leurs armes.

4. Chaque porteur d'armoirie peut porter plainte contre toute personne, étrangère au lignage, la famille ou la communauté, ayant adopté le même blason, si celui-ci est de date plus récente.

Par conséquent le port d'armes, peut être ^{poursuivi} par toute personne qui prouve une possession plus ancienne.

5. La possession d'une armoirie est un droit de propriété et doit être prouvée légalement et démontrée juridiquement, par des pièces de convictions officielles et authentiques comme des pierres tombales ou frontales, sceaux, ex-libris, mémoires, livre de raison, écrits, documents, actes, attestations, œuvres scientifiques, publications héraldiques, etc...

6. Chacun a le droit de changer, de casser, de diminuer, d'augmenter et de diviser l'armoirie de son ancêtre, à condition de respecter les symboles principaux et en tenant compte du point 4.

7. L'ajoute de haumes, manteaux, etc..., doit être conforme aux règles de la hiérarchie héraldique.

8. Chacun qui ne possède pas de blason, peut s'en procurer un à raison d'une motivation héraldique justifiée, en ce qui concerne le choix des pièces et figures, et des métaux et émaux, conformément sa personnalité.

9. Pour être valable, chaque armoirie doit être accompagnée d'une lettre armoriale, avec représentation, description, date de possession ou d'octroi, motivation, références, sources et liste d'ascendance (pour les vieilles armoiries héréditaires).

10. Pour être équitable, la registration d'un blason doit figurer dans un armorial, un grand-livre, des publications scientifiques ou des oeuvres heraldiques.

Notre Confrérie a l'intention d'octroyer à tous ses membres affiliés, l'armoirie à laquelle ils ont droit, accompagnée d'une lettre armoriale, ratifiée par des références authentiques.

L'enregistrement dans le registre des V Lignages et l'établissement du blason s'élèvent à la modique somme de 150Fr à verser au CCP de la Confrérie, avec la mention suivante :
"Héraldique, Blason"

Les armoiries sont des signes héréditaires aux significations symboliques d'une famille ou d'une communauté. Par ce fait une famille s'identifie par son blason. Chaque lignage de bonne souche avait jadis son blason, tandis qu'actuellement chaque famille qui se respecte, continue à apprécier les vieilles traditions de ses ancêtres. La Confrérie se met à votre disposition pour retrouver votre blason.

ART. 423 : DE HOEGAARDSE VROEDSCHAP
(vervolg van art. 416)

XVI : De Wedergeboorte der V Geslachten

Ondanks de lange periode van verval, die in 1908 aanving en tot 1961 duren zou, waren er kiemen uit de oude Confrerie in leven gebleven, die zich zowel op politiek en economisch, als op sociaal en familiaal gebied trachtten te handhaven en geleidelijk nieuwe wortel schoten.

Het begon in 1921 na de eerste wereldoorlog, onder het liberaal bewind van Burgemeester H. Dotremont. Dr. Leopold Lodewijckx (kleinzoon van de oud katholiek burgemeester Lodewijckx), die via zijn moederstak tot de oude Hoebancxgilde (Zilveren Zwaard) behoorde en naar het liberalisme was overgegaan, wist zich tot Raadslid te doen verkiezen.

Anderzijds was Ernest Oury (ex Groene Klaver), zoon van de medestichter van "La Main Forte", tot Voorzitter van de Beheerraad van de Grand-Pont uitgeroepen en stond volledig achter de liberalen.

Bij de katholieke minderheid, had Leon Van Nerum (uit de vervallen Leliegilde), zoon van de laatste griffier der Gulden Lelie, zich in zijn hoedanigheid van oudstrijder, als Raadslid in de gemeenteraad weten te brengen. Hij was de eerste die voorstelde om de beraadslagingen in het Vlaamsmeer te schrijven.

Bovendien werd de katholieke harmonie sedert 1919 voorgezetten door Maurice Evrard (Gulden Lelie), opvolger van zijn vader Jules Evrard (zoon van de medestichter van het Heilkomitee), die sinds 1897 het voorzitterschap had verze-kerd.

In 1924 nadat Maurice Evrard Hoegaarden had verlaten, ingevolge een conflict met zijn broeder Marain, nam hun vader Jules Evrard terug het Voorzitterschap op.

En ten slotte op familiaal plan, had men nog steeds de Gulden Lelie, die ofschoon niet meer actief, toch niet volledig was uitgestorven.

De Ouderdomsdeken, Edouard Van Nerum, die alle stamboomschriften, memorieboeken en oorkonden uit het oud archief in 't bezit hield, had in 1910 het geschreven archief van de Gulden Lelie en enkele familiepanden, aan zijn kleinnichten Leontine en Hélène Van Nerum (dochters van Hubert Van Nerum uit het Nieuwhuys) geschonken, met het verzoek de schriften bij te houden en voort te zetten, in afwachting van betere tijden.

Elk jaar bij de grote kermis van Hoegaarden, kwam de oude Patriarch naar zijn geboortedorp en dan greep in 't Nieuwhuys telkens een familiebijeenkomst plaats, bijgewoond door de enkele trouw gebleven afstammelingen, die dan de toestand bespraken. Maar de oorlog van 1914-1918 bellette de heropflakking.

De gezusters Van Nerum bleven achter hun woord gestand en bewaarden de archiefstukken en familiepanden, samen met oude boeken en een bundel persoonlijke nota's, in een familiekoffer, waarvan zij alleen de sleutel hadden.

In 1922 overleed Edouard Van Nerum en er greep geen nieuwe Dekenkroning plaats.

Ondertussen bleven afstammelingen uit de V Geslachten (Leopold Lodewijckx en Leon Van Nerum) hun woord meespreken in de gemeeneraad, terwijl de Grand-Pont en de katholieke harmonie stevig in handen van de M Geslachten lagen.

Bij de verkiezingen van 1926 werd Leon Van Nerum als katholiek Raadslid vervangen door Marain Evrard (zoon van Jules Evrard uit de Gulden Lelie), die in 1929 ook zijn vader als Voorzitter van de katholieke harmonie zou opvolgen.

In 1926 was Burgemeester Dotremont gestorven en het was Leopold Lodewijckx (Zilver Zwaard), die hem als burgemeester van Hoegaarden en ook als Voorzitter van de liberale harmonie verving.

De sleutelposities van Hoegaarden, namelijk het burgemeesterschap, de twee harmonies en de suikerfabriek van de Grand-Pont, werden andermaal door nakomelingen uit de V Geslachten gehouden, hetgeen bij de voormalige Schepen-families terug die oude fierheid wakker schudde.

En bovendien heerste er een goede verstandhouding tussen de liberale burgemeester Dr. L. Lodewijckx (Zilver

Zwaard) en het katholiek Raadslid, de huidevetter Marain Evrard (Gulden Lelie). Deze verstandhouding breidde zich ook uit tot de gareel- en zadelmaker Julien Van Nerum (zoon van Hubert Van Nerum uit 't Nieuwhuys), op wie de overleden Patriarch der Leliegilde al zijn hoop had gesteld, om de Gulden Lelie terug in gang te brengen, zo hiertoe het gunstig ogenblik zou gekomen zijn.

Julien Van Nerum, die tot de zilvere tak van de Leliegilde behoorde, leefde in grote vriendschap en op zeer vertrouwelijke voet met zijn kleinkozijn, de nestelfabrikant Leon Van Nerum, uit de gele tak van de Gulden Lelie en waardoor de toenadering tussen deze twee stamvertakkingen aanzienlijk verbeterde.

En ten slotte stonden al deze stamgenoten in een goed daglicht bij Ernest Oury (Klaver-gilde), de grote man van de Grand-Pont, zodat nu of nooit het ogenblik was aangebroken om tot de heroprichting van de Gulden Lelie, en zo mogelijk ook tot deze van de Confrerie der V Geslachten, over te gaan.

Leontine Van Nerum haalde het archief boven en een eerste contact greep plaats in april 1927, tussen Julia Van Nerum, Marain Evrard en Leon Van Nerum, allen uit de ex Leliegilde. Zij besloten eerst de Gulden Lelie terug in 't leven te roepen en vervolgens de andere Geslachten wakker te schudden, om tot de heroprichting van de Confrerie te kunnen overgaan. Maar van bij de aanvang rezen reeds moeilijkheden op. Er heerste weinig interesse in de rangen van de oude Leliegilde terwijl sommige takken effenaf tegen het initiatief waren gekant.

Het driemanschap dreef echter zijn wil door en gelukte erin enkele personen voor hun zaak te winnen. De lijst van deze afstammelingen bleef bewaard en zag er uit als volgt : Jules Evrard, Jean Bt. Evrard, J.J. Evrard, Marain Evrard, Julien Van Nerum, Leon Van Nerum, Oscar Van Nerum, Prosper Van Nerum, Hélène Van Nerum en de gezusters L. en H. Van Nerum, Alph. Ponsart, Irma Van Herbergen, Theofiel Moonen, Charles Peeters en Felix Stockmans.

Het eerste resultaat scheen hun bevredigend, want zo elk geslacht evenveel belangstelling toonde als de Gulden Lelie dan zou de heroprichting van de Confrerie een gemak-

Zwaard) en het katholiek Raadslid, de huidevetter Marain Evrard (Gulden Lelie). Deze verstandhouding breidde zich ook uit tot de gareel- en zadelmaker Julien Van Nerum (zoon van Hubert Van Nerum uit 't Nieuwhuys), op wie de overleden Patriarch der Leliegilde al zijn hoop had gesteld, om de Gulden Lelie terug in gang te brengen, zo hiertoe het gunstig ogenblik zou gekomen zijn.

Julien Van Nerum, die tot de zilvere tak van de Leliegilde behoorde, leefde in grote vriendschap en op zeer vertrouwelijke voet met zijn kleinkozijn, de nestelfabrikant Leon Van Nerum, uit de gele tak van de Gulden Lelie en waardoor de toenadering tussen deze twee stamvertakkingen aanzienlijk verbeterde.

En ten slotte stonden al deze stamgenoten in een goed daglicht bij Ernest Oury (Klaverorgilde), de grote man van de Grand-Pont, zodat nu of nooit het ogenblik was aangebroken om tot de heroprichting van de Gulden Lelie, en zo mogelijk ook tot deze van de Confrerie der V Geslachten, over te gaan.

Leontine Van Nerum haalde het archief boven en een eerste contact greep plaats in april 1927, tussen Julien Van Nerum, Marain Evrard en Leon Van Nerum, allen uit de ex Leliegilde. Zij besloten eerst de Gulden Lelie terug in 't leven te roepen en vervolgens de andere Geslachten wakker te schudden, om tot de heroprichting van de Confrerie te kunnen overgaan. Maar van bij de aanvang rezen reeds moeilijkheden op. Er heerste weinig interesse in de rangen van de oude Leliegilde terwijl sommige takken effenaf tegen het initiatief waren gekant.

Het driemanschap dreef echter zijn wil door en gelukte erin enkele personen voor hun zaak te winnen. De lijst van deze afstammelingen bleef bewaard en zag er uit als volgt : Jules Evrard, Jean Bt. Evrard, J.J. Evrard, Marain Evrard, Julien Van Nerum, Leon Van Nerum, Oscar Van Nerum, Prosper Van Nerum, Hélène Van Nerum en de gezusters L. en H. Van Nerum, Alph. Ponsart, Irma Van Herbergen, Theofiel Moonen, Charles Peeters en Felix Stockmans.

Het eerste resultaat scheen hun bevredigend, want zo elk geslacht evenveel belangstelling toonde als de Gulden Lelie dan zou de heroprichting van de Confrerie een gemak-

kkelijk verloop kennen. Maar hier begonnen feitelijk de moeilijkheden. Bij de Leliegilde hadden deze die zich achter het driemanschap schaarden, grotendeels het verval van 1908 meegemaakt, hetgeen niet het geval was voor de andere Geslachten. De ontbinding van de Confrerie had rond 1870 plaats gegrepen, zodat de afstammelingen hiervan die nog in leven waren, op dat ogenblik te jong waren of het slechts in minieme woorden van hun ouders hadden gehoord.

En toch zette het driemanschap zijn taak verder. Bij de ex Klavergilde, de bijzonderste der V Geslachten kon alleen de belangstelling gewonnen worden van Jacques Sweerts, Victor Van Bever, Ferdinand Sweerts en Leon^{oe} Heuninckx (sous réserve/sic) Dat was een mager resultaat. Bij het Zilver Zwaard (oude Hoebancxgilde) scheen alleen Charles Lodewijckx te begeven, terwijl de afstammingslijsten van de Zwarte Merel en de Zilver Struisvogel niet voldoende waren bijgewerkt, om contacten te bewerken.

In totaal maakte dat slechts 21 aanhangers en ondanks dit gering debuut besloot het driemanschap zich naar de Groten uit het dorp te begeven, namelijk naar Ernest Oury, Voorzitter van de Raad van Beheer van de Grand Pont (ex Klavergilde) en Dr. Leopold Lodewijckx, Burgemeester van Hoegaarden (ex Zilver Zwaard).

Zij waren met goede bedoelingen bezield en aanvankelijk was er een kleine schijn van kans, maar deze beide personen schenen weinig of niets af te weten, over de oude Confrerie. Het driemanschap bood onderscheidelijk aan Oury en Lodewijckx het Hoofddekens- en Onderdekenschap aan, maar een reeks van vragen drong zich op, die alles in de war stuurde.

De gestelde voorwaarden waren dat elke oude gilde een petitie van minstens 10 handtekeningen zou indienen, waarin zij de wens tot de heroprichting van de Confrerie moesten uitdrukken en een gevolmachtigde aanduiden, om in hun naam en in deze van hun geslacht te handelen. Deze gevolmachtigden zouden ambtshalve in de Confrerieraad zetelen en hun leiders verkiezen. Zij moesten zo verkozen worden dat er geen politieke inmenging zou uit voortvloeien. En ten slotte wanneer de zaak van het lokaal ter sprake kwam, waar de vergaderingen moesten plaatsgrijpen, liep alles mis.

Marain Evrard en Leon Van Nerum stelden het katholiek lokaal voor, onder voorwendsel dat de Gulden Lelie de meeste

aanhangers telde, maar Ernest Oury en Leopold Lodewijckx spraken van het liberaal lokaal, omdat dit meer aangewezen was en meer kansen tot welslagen bood. In deze verdeeldheid moest Julien Van Nerum zich uitspreken en om niemand te misnoegen, wierp hij een geldstuk omhoog; "kop" was katholiek en "letter" was liberaal. Letter won, maar Marain Evrard en Leon Van Nerum waren niet akkoord en alles was meteen gedaan. "Messieurs" zo sprak Oury "Innutil de continuer, publions ce qu'on a dit et n'en parlons plus". Hij drukte iedereen de hand en de mannen gingen uiteen.

De ijdele hoop tot een eventuele heroprichting had niet lang geduurd en was slechts met plannen en bedoelingen gebleven. Het archief werd terug in de koffer geborgen en niemand sprak nog over de mislukking. De enige fout was geweest, dat het driemanschap te voorbarig is te werk gegaan. Eerst hadden zij met de tijd de Gulden Lelie geleidelijk terug moeten opbouwen en dan verder handelen, maar het was te laat en de jaren gingen voorbij.

In 1933 werd Leopold Lodewijckx als Burgemeester en als Voorzitter van de liberale harmonie, door Michel Giroulle opgevolgd. Bij de katholieken, viel ook Marain Evrard uit de gemeenteraad en diende, ingevolge onenigheden, zijn ontslag in als voorzitter van de katholieke harmonie. Het was Emile Lodewijckx (zoon van de oud katholiek burgemeester en oom van de vorige liberale burgemeester), die hem in deze beide functies verving.

Maar deze Lodewijckx stamde niet uit de oude schepen-families, zodat de Geslachten vanaf 1933 andermaal de hoofdeugels kwijt speelden.

Nochtans was Ferdinand Sweerts (ex Klavergilde) er in gelukt zich als eerste socialistisch Raadslid te doen verkiezen. Hij zou te Hoegaarden het goede en slechte wederbepalen, want er zetelden 5 liberalen en 5 katholieken in de Raad, en Sweerts mocht kiezen : hij ging met de "blauwen" mee.

In 1937 stierf Emile Lodewijckx en werd als Raadslid opgevolgd door de katholiek Henri Willems, koster te Hoegaarden (door huwelijk tot de Gulden Lelie behorend). Bij de volgende gemeenteverkiezingen van 1939 verdween Sweerts uit de Raad, maar een nieuwe afstammeling uit de ex Groene

Klaver trad op het voorplan, namelijk François Van Bever die tot liberaal schepen werd verkozen.

De ~~nasaten~~ uit de V Geslachten hadden de politieke worm en het streven naar medezeggenschap in de bestuurszaken van hun voorvaders overgeërfd, maar alles gebeurde "individueel" en niet meer in gecoördineerd gildeverband zoals weleer.

Hiermede brak in 1940 de tweede wereldoorlog uit, die aan de Geslachten opnieuw een lelijke deuk toebracht. De gezusters Van Nerum en bijzonderlijk Leontine hadden tot op dat ogenblik de gildenschriften bijgehouden en aangevuld, door al wat in de betrokken families gebeurde, maar in december 1940 werd de koffer gesloten en verzegeld. Alle hoop werd opgegeven. De oude gilden waren dood. De meest droevige bladzijde uit de geschiedenis der V Geslachten ving aan; een bladzijde die helaas niet kan verzwegen worden, om de geschiedenis geen onrecht aan te doen.

o o o

Sedert de bezetting van ons land door de vijand, verscheen Burgemeester Giroulle niet meer op de zittingen en werd door tussenkomst van de bezettende overheid, zonder enige vorm van benoeming door de oorlogsburgemeester Jules Celis vervangen. Uit protest woonde ook de liberale schepen André Hettich de vergaderingen niet meer bij. Celis liet hem eveneens zonder benoemingsvorm, door zijn vriend vervangen. En deze vriend was een Van Nerum uit de ex Le-liegilde.

Alleen de liberale schepen François Van Bever (ex Klaver gilde) bleef de zittingen bijwonen, om in deze levensstrijd tussen "wit" en "zwart" te redden wat te redden viel, ondanks hij steeds in de minderheid verkeerde met 1 tegen 2.

De oorlog was rampspoedig voor de V Geslachten en bijzonderlijk voor de Gulden Lelie, waar de stamvertakkingen volledig aan flarden werden gescheurd en zich in twee kampen verdeelden; de patriotten (witten) en de aanhangers van de Nieuwe Orde (zwarten). Deze splitsing, die vrije teugel gaf aan alle hartstochten, maakte elke toenadering onder de Geslachten onmogelijk en plaatste voorgoed een kruis over een eventuele wedergeboorte van de Oude Confrerie.

Alleen in de Grand-Pont bleven de nakomelingen uit de V Geslachten stand houden. Ernest Oury overleed in 1943 en werd als Voorzitter van de Raad van Beheer opgevolgd door

schoonbroeder Jules Lowet (door huwelijk tot de ex-Klaver-gilde behorend). Hij steunde de weerstand en de patriotten waartoe de clan van Julien Van Nerum (uit de Zilverre tak der Leliegilde) behoorde. Tot hier de "zwarte bladzijde" uit het witboek der V Geslachten.

o o o

Na de oorlog ving het normale leven weer aan, met al zijn nadelige gevolgen uit de bezettingstijd. Nochtans Girouille, nam opnieuw het burgemeesterschap op, met Van Bever (ex Klavergilde) en Hettich als schepenen. Zij zetten het liberaal bewind verder, dat te Hoegaarden nu reeds 50 jaar overheerste.

In 1946 diende Girouille zijn ontslag in als Voorzitter van de liberale harmonie, ten voordele van François Van Bever. Anderzijds werd de katholieke muziekmaatschappij vanaf 1946 door een Voorlopig Comité bestuurd, waarvan Emile Steenwagen (door huwelijk tot de oude Leliegilde behorend) het Voorzitterschap waarnam. Hierdoor kwamen de twee harmonies terug in handen der V Geslachten (zie FS art 405)

Bij de Grand-Pont bleven de afstammelingen uit de voormalige schepenfamilies hun zaak handhaven, want in 1949 na de dood van Jules Lowet, volgde zijn zoon Joan Marie Lowet-Oury hem op. Hij was zoals al zijn voorgangers, de grote weldoener van Hoegaarden en van het Rusthuis, (familiestichting Vandertaalen-Van Nerum) en steunde bovendien het liberaal bewind.

In 1952 na de dood van de gezusters Van Nerum, speelde zich in de Zilverre tak der Gulden Lelie een zaak af, die wel op een wonder leek en de voorbode werd van de mogelijke wedergeboorte der V Geslachten. Hubert Van Nerum (zoon van Julien Van Nerum uit 't Nieuwhuys) kwam in 't bezit van de familiekoffer met het oude gilde-archief.

Het lezen van al deze memorieschriften en stamboomfragmenten, riep bij hem een zekere geslachtsfierheid op en gedreven door een onbekend verlangen, begon hij de oude oorkonden uit te pluizen en aan te vullen. Sommige stamvertakkingen waren uitgestorven en leefden nog alleen verder in de nagelaten documenten en stichtingen, terwijl van de overige het verwantschap nog nauwelijks bekend stond.

De nieuwsgierigheid om zijn geslacht beter te leren kennen en anderzijds om het eens zo glorieus verleden der voorvaders onsterfelijk te maken, dreven hem aan, om samen met zijn vader de naversingen op te drijven en de voormalige stichtingen terug in te stellen.

Via de zilvere tak kwam er een nieuwe oprinkel van leven opdaggen, maar de voorbereiding was moeilijk, want de oude politieke verdeeldheid en de gevolgen uit de laatste oorlog hadden diepe wonden geslaan in de eens zo eendrachtig staande rangen der V Geslachten.

Ondertussen werd in 1958 Girouille door Hettich als burgemeester vervangen. Hij zette het lang liberaal bewind verder, met aan zijn zijde schepen F. Van Bever, die nochtans zijn ontslag gaf bij de harmonie. Zijn naam zou de laatste zijn uit de lange reeks der V Geslachten, die op de Erelijst van de Voorzitters der liberale harmonie prijkte.

Bij de oppositie werkte de katholieke partij zich ondertussen langzaam op en trachtte uit het sop te **geraken**. Een nieuwe afstammeling, August Van Nerum (ex Leliegilde) werd in 1958 tot katholiek Raadslid verkozen, terwijl Emile Steenwegen (Leliegilde) het Voorzitterschap van de katholieke harmonie stevig in handen hield en haar aanzienlijk opwerkte.

In 1960 waren Julien en Hubert Van Nerum klaar om de grote stap te wagen. De grondbasissen voor een nieuw gildeleven werden gelegd. Eerst zouden zij de onderlinge veten trachten uit te schakelen en de Gulden Lelie volledig terug in 't leven roepen, om niet in de fouten van 1927 te hervallen. Vervolgens moesten de studiebeurzen weer begeefbaar worden gemaakt en de oude familiestichtingen onder beschermingswetten geplaatst.

Ten slotte zouden de andere Geslachten worden bewerkt om tot de uiteindelijke wedergeboorte van de voormalige Confrerie te kunnen overgaan.

En als kroon op het werk drukte Julien Van Nerum de wens uit, om na zijn dood 't Nieuwhuys tot familiemuseum om te vormen.

De onsterfelijke geest der voorouders en de wekroep van het bloed beheersen al het overige. Oude glorie kon immers niet vergaan, te diep lagen de tradities vastgeankerd. Meer dan een halve eeuw had de wonde gebloed, maar als door een sterke onbekende macht ontstoken, daagde plots het ochtendgloren op en deed het bloed van oud en jong weer bruisen.

Familiecontacten werden belgd en de oude veten verge-
ten. Zij trokken een streep achter het verleden. Een tijd-
schrift "Familieschoon" werd in 't leven geroepen en beteken-
de het startsein voor de heroprichting van de Gulden Lelie.
Takken en twijgen kwamen opnieuw samen en stonden hun eigen
archief en panden af. De jongere generaties leerden elkaar
kennen en de interesse groeide met de dag, eerst schuchter en
dan meer spontaan.

Onder impuls van de zilvere tak, kwamen ook de andere
takken de gilderangen vervoegen. Een nieuwe mijlpaal werd ge-
pland. De jongeren staken de hoofden samen en onder de wijze
raad der ouderen, die stil een traan wegpinkten werden de
nieuwe banden van onderlinge verknochtheid gesmeed en de ver-
zoening bewerkt.

De oude geslachtsfierheid herleefde en in 1961 werd de
Gulden Lelie, met Julien Van Nerum als Gildedeken aan het
hoofd, terug officieel opgericht. De verloren rechten der
voorouders werden opni-uw in alle luister hersteld.
Aan de zilvere tak uit de Leliegilde, komt de eer toe, de
familiegilde uit de afgrond te hebben gehaald en haar her-
opstanding te hebben bewerkt.
Hubert Van Nerum (zoon van de Gildedeken), krachtig bijge-
staan door Emile Van Nerum (zoon van Leon Van Nerum) werden
de bezielers van alle gildeleven.

In 1963 overleed de Patriarch en werd door zijn klein-
kozijn Arthur Van Nerum opgevolgd. Onder diens deken-
schap werd, ingevolge de wilsbeschikkingen van zijn voorganger,
't Nieuwhuys tot museum omgevormd, hetgeen naam en faam
schonk aan hun geslacht.

In het jaar 1966, na de dood van Arthur Van Nerum werd
diens kozijn Leon Van Nerum plechtig tot deken gekroond.
Hij richtte een gildeconcilium in en liet in 1967, onder
voorzitterschap van Hubert Van Nerum, het museum tot onaf-
hankelijk organisme uitgroeien.

In 1968 brak echter een nieuwe crisis uit. Een extre-
mistisch complot wilde het museum, het stamhuis der gilde
kelderen, hetgeen onrechtstreeks nadelige gevolgen had op de
Gulden Lelie. Maar de Gildedeken veroordeelde dit optreden
en stelde dadelijk het museum onder de morele bescherming
van de Leliegilde.
Anderzijds sloten Hubert en Emile Van Nerum een verbond om

alle familiestichtingen zonder onderscheid, ten allen tijde en met alle middelen tegenover alles en iedereen te verdedigen. En ingevolge deze onderlinge overeenkomst, werden ook het Rusthuis van Hoegaarden (stichting Vandertaalen x Van Nerum) en de studiebeursfondaties Peeters onder de gildebescherming gesteld.

In 1970, kondigde zich na één eeuw verval, eindelijk de wedergeboorte van de Confrerie der V Geslachten gunstig aan. Enkele maanden voor zijn dood had Jean Marie Lowet-Oury, Voorzitter van de Raad van Beheer van de Grand-Pont, zoon van Jules Lowet en neef van Ernest Oury (allen behorend tot de Klavergilde), na contact met Hubert Van Nerum, de wens uitgedrukt, de V Geslachten terug in 't leven te roepen en een eerste algemene familiebijeenkomst te bāeggen op zijn kasteel "La Nèle" te Neerheylissem.

Helaas hij overleed schielijk in september 1970, zonder zijn wens te zien in vervulling gaan. Maar Hubert Van Nerum zette zijn plan voort en trad in voeling met de nakomelingen uit de andere Geslachten. Datzelfde jaar in december stierf ook Leon Van Nerum, de Ouderdomsdeken der Gulden Lelie en werd opgevolgd door zijn broeder Charles Van Nerum, onder wiens Dekenschap de heroprichting van de Confrerie der V Geslachten werd doorgedreven.

Op politiek gebied kwam er in 1970 een ganse kentering. Het liberaal bewind werd na 74 jaar ten val gebracht. Burgemeester André Hettich moest zijn troon afstaan aan Roger Kerrijn, terwijl schepen François Van Bever zijn ontslag indiende. Ook August Van Nerum werd niet herkozen, zodat er in de gemeenteraad geen enkele nakomeling uit de V Geslachten meer zetelde. Een nieuw tijdperk brak aan.

In 1971 werd de heropstanding van de Confrerie der V Geslachten een voldongen feit. De oude Schepenfamilies kwamen samen en verkozen Charles Van Nerum tot hun Hoofdman. Vanaf dat ogenblik werd het Nieuwhuys-museum van Hoegaarden (stichting Julien Van Nerum) officieel als lokaal en stamhuis van de V Geslachten uitgeroepen. Ondertussen richtte Emile Van Nerum een jeugdtrommelkorps op en dreef de katholieke harmonie ten top. In 1973 overleed hun Voorzitter Emile Steenwegen (Leliegilde) en werd opgevolgd door Arthur Stockmans (eveneens tot de Gulden Lelie behorend). Maar in feite is het Emile Van Nerum die als promotor, alle tougels in handen houdt.

BESLUIT

De oude Hoegaardse Vroedschap heeft voort, en zet de
voervaderlijke tradities verder. Via de Confrerie der V
Geslachten heerst zij nog steeds over de bijzonderste instel-
lingen en laat haar invloed gelden, waar zij het nodig acht.
Haar afstammelingen houden nog steeds de sleutelposities ste-
vig in handen.

Zij zijn de raadgevende begevers bij de Provinciale Commissie
van verschillende studiebeursfondaties, (familiestichtingen
H. & E. Peeters). Zij zijn de morele beschermers van het
Rusthuis van Hoegaarden (familiestichting Vandertaelen x Van
Nerum). Zij staan aan het hoofd van de katholieke harmonie
en haar jeugdig trommelkorps. Zij beheren tegenover Staat,
Provincie en Gemeente, het Nieuwhuys-Museum (stichting Julien
Van Nerum). En ten slotte hebben nakomelingen uit deze
Geslachten, elk langs hun kant, nog steeds het medezeggen-
schap achter de schermen, zowel in de liberale partij als in
de katholieke kring. Er is aan de werking van deze Vroed-
schap sedert eeuwen niets veranderd.

Zullen de latere generaties de tradities van hun voorouders
in ere houden ?

S L O T

DE HOEGAARDSE VROEDSCHAP

Inhoudstafel

BLZ

I.	INLEIDING	
II.	VOORAANSTAANDE VROEDENDE FAMILIES	843
III.	VAN VROEDSCHAP TOT STAMHUIS	846
IV.	NAAR DE ONBEPERKTE DYNASTIE	847
V.	DE ALLES OVERHEERSENDE FAMILIE-CORPORATIE	849
VI.	DE FAMILIEGILDEN	850
VII.	DE VAL VAN HET SWEERTS RIJK	880
VIII.	DE CONSPIRATIE	881
IX.	HEROPSTANDING	884
X.	LES REGNANTS DU BOURG	926
XI.	DE LIBERALE "CLAN" DER V GESLACHTEN	973
XII.	ONTBINDING VAN DE CONFRERIE	1007
XIII.	HET "HEILKOMITEIT" TEGEN "DE STERKE HAND"	1011
XIV.	HET KATHOLIEK BEWIND DER OUDE SCHEPENFAMILIES	1018
XV.	VERVAL VAN DE LELIEGILDE	1022
XVI.	DE WEDERGEBOORTE DER V GESLACHTEN.	1042

Confrerie der V Geslachten
van Hoegaarden

Het Confrerieleven

Vie de Confrerie

1741

Confrerie des V lignées
de Hoegaerde

DE GROENE KLAVER IN ROUW

Op 30 SEP 1974, na een smartelijk werkongeval, overleed in de Kliniek van Etterbeek, onze stamgenoot André Gustaaf STUCKENS. Hij werd geboren te Goedsenhoven in 1950, huwde in 1973 te Hoegaarden met Edithe BULLENS uit de Groene Klavergilde (zie FS blz. 878 VIII/1) en was vader van een lief meisje Christine °1973.

De ganse Confrerie, diep getroffen door dit hartverscheurend en zwaar verlies, drukt aan zijn weduwe en familie, haar oprechte en innige deelneming aan.

LA FETE DE ST. NICOLAS

Samedi 30 nov
~~Dimanche 8 décembre~~ à 17 hrs, St. Nicolas viendra au Musée de Hougaerde, pour remettre des jouets à tous les enfants (jusque 10 ans) des V Lignages, qui se font inscrire avant le 15 novembre chez Mme Van Nerum, Ziekelingenstraat 7, Korbeek-Lo et dont les parents sont affiliés à la Confrérie.

HET ST. NIKLAASFEEST

Zaterdag 30 Nov
Op ~~Zondag 8 december~~ om 17 uur, komt Sint Niklaas naar het Museum van Hoegaarden, waar de brave man aan alle kindertjes (tot 10 jaar) uit de V Geslachten, die zich vóór 15 november laten inschrijven bij Mevr. Van Nerum, Ziekelingenstraat 7 te Korbeek-Lo, en Wiens ouders bij de Confrerie aangesloten zijn, speelgoed zal schenken.

EEN-ENKELE BIJDRAGE 1975 !

Ondanks de voortdurende indexstijging en prijsverhoging op papier, drukkosten en zegelrechten, blijft het aansluitingsgeld met de Confrerie der V Geslachten en het jaarabonnement op "Familieschoon" behouden aan 100 fr.

Anderzijds wordt U verzocht, ook aan te sluiten met de Vrienden van 't Nieuwhuys-Museum (stamhuis der V Geslachten), die het tijdschrift Alpaïdis uitgeven, waarin regelmatig de V Geslachten aan de eer komen.

Gezien het Museum de enige organisatie is die de Confrerie financieel en materieel steunt, zou de aansluiting met de Museumvereniging een gebaar van sympathie betekenen. Daarom wordt voorgesteld één enkele bijdrage van 200 fr te storten, waardoor U ambtshalve het lidmaatschap verwerft met beide instellingen en hierdoor vanzelfsprekend de twee tijdschriften bekamt. Dit voorstel is facultatief, zodat iedereen vrij blijft te handelen zoals hij verkiest.

UNE SEULE COTISATION 1975 !

Malgré l'augmentation permanente de l'index, des prix du papier, des frais d'imprimerie et des droits de timbre, la cotisation à la Confrérie des V Lignages, y compris l'abonnement à Familieschoon, restent maintenus à la modique somme de 100 fr.

D'autre part il vous est demandé de vous affilier également aux "Amis du Musée de Hougaerde" (local des V Lignages) qui éditent la brochure "Alpaïdis" dans laquelle régulièrement les V Lignages sont à l'honneur.

Vue que le Musée est la seule et unique organisation qui soutient financièrement et matériellement la Confrérie, l'affiliation à cette institution sera considérée comme un geste de sympathie.

Dans ce but il vous est proposé de verser une seule cotisation de 200 fr., par laquelle vous serez membre des deux organismes et par conséquence abonné aux deux périodiques.

Cette proposition est facultative, il vous reste donc le choix d'agir suivant votre bonne convenance.

o o o

NAAR ANTWERPEN

Florent Van Nerum uit de Neerhemstam van Hoboken nodigt ons uit een bezoek te brengen aan de Scheepswerven van Cockerill te Hoboken, waar voor het ogenblik grote zeebodems in opbouw zijn.

Dit bezoek zou bv. doorgaan op een zaterdag van 10 tot 12 uur, gevolgd van een gezamenlijk eetmaal, om nadien hetzij de dierentuin, hetzij wat anders te gaan bezoeken. Onze vraag is : Interesseert de zaak U ? (zou U er wettelijk vergezellen ?) en wanneer wenst U dit bezoek te zien doorgaan (geef een paar data op). Nadien zullen wij een beslissing nemen. In elk geval een warme dank aan Florent Van Nerum voor het prachtig voorstel.

ART 424

D E R

V. A N

H O E G A A R D E N

De uitgave van dit Wapenboek heeft tot doel :

1. Een blijvende bijdrage te leveren tot de heraldische geschiedenis der V Notabele Geslachten van Hoegaarden
2. De blazoenen van het voorgeslacht in al hun eenvoudige pracht te vereeuwigen en veilig te stellen voor het nageslacht en voor de toekomst
3. Een diepe en erkentelijke hulde te brengen aan de promotors van de Vroedschap en aan de stichters van de Confrerie der V Geslachten en hun opvolgers, die aan hun nakomelingen al deze instellingen en fundaties nalieten.

Hubert Van Nerum
1975